

redaktionelle Endring at henvise alle Tilfælde af begrænset Medlemsret til en senere Paragraf (§ 30).

§ § 29, der omhandler Karenztiden, har Udvalget foreslaaet den Endring, at Karenztiden udstrækkes ogsaa til Sygdomme, der ere foranledigede ved Ulykkestilfælde. De 6 Uger gælde saaledes for enhver Sygdom.

§ § 30 har Udvalget samlet alle Tilfælde af begrænset Medlemsret. Endringer heri ere, at der i Vedtægterne kan bestemmes mindre Pengehjælp for mandlige Medlemmer under 18 Aar, og at kun „Tyende uden egen Husstand“ medtages i den anførte Regel. Endvidere har Udvalgets Flertal foreslaaet, at Pengehjælp ikke, som Regeringsforslaget vil, kan helt bortfalde under Epidemier; derimod skal Dpholds-kommunen tilskyde Sygekassen, hvad der maatte mangle i Sygekassens aarlige Indtægt til Dækning af Epidemi-Udgiften.

§ § 32 har Udvalget foreslaaet i Overensstemmelse med Kommissionen, at Retten til Pengehjælp ophører, naar nogen i 60 Uger af 3 Aar har nydt Sygehjælp. Til de videre Indskrænkninger, som Regeringsforslaget foreslaar, har Udvalget ikke villet slutte sig. Endvidere har Flertallet fjernet den af Regeringsforslaget etablerede Forbindelse mellem nærværende Lovforslag og en eventuel Lov om Arbejdernes Ulykkesforsikring.

I det sidste Afsnit har Udvalget kun indført to Endringer, en i § 34, hvorefter Sygekasseinspektøren hvert femte Aar foranlæder en Opgørelse af Kassens Status, og en i § 37, hvorefter det kan tillades Sygekasser at henlægge en Del af Overskudet til Hjælpekasser angaaende Begravneshjælp og Alderdomshjælp, for saa vidt disse ere knyttede til Sygekassen.

Et Mindretal (P. Holm og Hørdum) finder Anledning til at bemærke følgende:

Naar Mindretallet har kunnet slutte sig til det af Udvalgets Flertal indtagne Stand-

punkt, er dette stet i Betragtning af, at en virksom Reform paa det omhandlede Omraade maa anses for at være i meget høj Grad nødvendig, samt i Betragtning af, at der formentlig ikke er nogen Udsigt til, at videre gaaende Foranstaltninger fra Statens Side, dels med Hensyn til ubemidlede syges Forsikring og dels med Hensyn til Sygeplejens Ordning i Almindelighed, for Tiden kan vinde Tilslutning hos Lovgivningsmagtens forfættelige Faktorer.

Mindretallet maa imidlertid hævde, at saadanne videre gaaende Foranstaltninger ikke alene ere i høj Grad ønskelige, men tillige nødvendige, naar Spørgsmaalet skal kunne siges at være løst paa en fyldestgørende Maade, og denne Opfattelse er bleven yderligere bekræftet under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag.

Sygekassebevægelsens stærke Udvikling har for de ubemidlede Vedkommende sin Grund deri, at det har vilst sig umuligt for den enkelte Person ved egne Kræfter at sikre sig tilstrækkelige Helbredelsesmidler i Sygdomstilfælde samt fornødent Bærn mod de økonomiske Følger af Sygdomme. De indbundne Erfaringer have imidlertid godtgjort, at Sygekasserne, saaledes som de hidtil have været stillede, ere ude af Stand til at løse den Opgave, at sikre alle ubemidlede tilstrækkelige Helbredelsesmidler og fornøden økonomisk Hjælp i Sygdomstilfælde. Det foreliggende Lovforslag i den Form, der foreslaas af Udvalgets Flertal, sætter vel Sygekasserne i Stand til at udfolde en forøget Virksomhed, men det bevirker efter Mindretallets Formening ikke, at Sygekasserne blive tilgængelige for alle ubemidlede, hvoraf følger, at en stor Del af Befolkningen udelukkes fra at nyde godt af den Hjælp fra Statens Side, som det foreliggende Forslag tilfigter at yde.

Mindretallet er derhos af den Formening, at navnlig Spørgsmaalet om Helbredelsesmidlers Tilvejebringelse har en langt mere udstrakt samfundsmæssig Karakter end den, der giver sig tilkende ved Oprettelsen af